

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 32Cob/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119343746
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6119343746.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Petra Dumana, v spore žalobcu: LEGAL CARTEL s.r.o., IČO: 36 677 175, adresa sídla Bratislava-Staré Mesto, Na Hrebienu 5433/40, zastúpeného advokátom: Mgr. Zdenka Stašáková, adresa sídla Bratislava-Staré Mesto, Na Hrebienu 40, proti žalovanému: Ing. W. T., nar. XX.XX.XXXX, adresa trvalého pobytu S. O. W. XXX, o 11.287,46 eur s prísl., o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 2. septembra 2020, č.k. 11Cb/13/2019-211 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. a II. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 37,50 %, okrem nároku na náhradu paušálnych náhrad, nákladov spojených s cestovnými náhradami a náhradami advokáta za stratu času, v ktorej časti sa žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.760,07 eur s 8 %-ným ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 7.760,07 eur od 4.3.2019 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Na odôvodnenie rozsudku uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 11.287,46 eur s príslušenstvom titulom nároku žalobcu na odmenu za poskytovanie právnych služieb žalovanému na základe medzi sporovými stranami ústne uzatvorenej zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 21.5.2014 s tým, že žalovaná suma predstavuje nárok žalobcu na zaplatenie tarifnej odmeny za žalobcom vykonané úkony právnych služieb (16 úkonov) v prospech žalovaného, špecifikovaných v žalobe, a to v spore vedenom na Okresnom súde Senica pod spisovou značkou 6Cb/22/2015.

1.2.2 Žalovaný nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní považoval za nedôvodné z dôvodu, že medzi žalobcom a žalovaným v súvislosti so zastupovaním žalovaného v spore vedenom na Okresnom súde Senica pod spisovou značkou 6Cb/22/2015 síce došlo k uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, avšak podľa jeho presvedčenia bola dohodnutá podielová odmena, podľa ktorej v prípade úspechu vo veci žalovaný prisľúbil žalobcovi odmenu vo výške 50 % zo sumy priznanej žalovanému. Nakoľko však žalovaný bol v predmetnom spore neúspešný, žalobcovi nevznikol nárok na odmenu za právne služby poskytnuté mu v tomto konaní. Žalobu navrhol zamietnuť ako nedôvodnú.

1.2.3 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané, že medzi žalobcom a žalovaným fyzickou osobou - podnikateľom prišlo ústnou formou k uzavretiu zmluvy o poskytnutí právnej pomoci, pričom následne

prišlo k podpísaniu plnomocenstva dňa 21.5.2014, ktoré bolo doložené na zastupovanie vo veci vedenej pred OS Senica pod sp. zn. 6Cb/22/2015. Z pripojeného spisu OS Senica 6Cb/22/2015, ako i z výpovede strán sporu je zrejmé, že žalobca poskytol právnu pomoc žalovanému v tomto spore, čo nie je sporné. Spornou zostala otázka odmeny advokáta.

1.2.4 Svedok W. V. v čestnom prehlásení z 18.3.2020 (predloženom súdu žalovaným) prehlásil, že on odporučil žalovanému žalobcu, pričom svojho času mu žalovaný mal povedať, že udelil žalobcovi plnú moc na zastupovanie v spore s obcou R., pričom v prípade úspechu je ochotný sa žalobcovi nadštandardne odmeniť, až polovicou vysúdenej čiastky, pričom inak mu mali byť právne služby poskytnuté bezplatne. Následne tento svedok v čestnom prehlásení z 8.6.2020 (predloženom súdu žalobcom) prehlásil, že v marci 2020 ho oslovil žalovaný a tento mu predložil pripravené čestné prehlásenie na podpis, pretože sa však svedok nestotožnil s jeho obsahom, toto čestné prehlásenie si prerobil tak, ako si okolnosti pamätal a následne ho podpísal. On nebol osobne prítomný pri žiadnych dohodách žalobcu so žalovaným, ktorých predmetom mala byť výška a forma odmeny, pamätá si len, že mu svojho času žalovaný mal povedať, že udelil žalobcovi plnú moc na zastupovanie v spore s obcou R., pričom v prípade úspechu je ochotný sa mu nadštandardne odmeniť až polovicou vysúdenej sumy.

1.2.5 Svedok B. D. v čestnom prehlásení zo dňa 13.4.2020 (predloženom súdu žalovaným) prehlásil, že bol zo strany žalovaného informovaný o dohode o poskytovaní právnych služieb a o dohode o podielovej odmene medzi ním a advokátom Radoslavom Kačúrom, majiteľom AK Legal Cartel (žalobcom) čo sa týka sporu žalovaného s obcou R.. Dohodli sa na odmene vo výške 50 % z vysúdenej sumy, pričom s ohľadom na výšku podielovej odmeny v prospech žalobcu sa žalobca zaviazal poskytovať právne služby bezplatne a rovnako v zmysle ich dohody sa zaviazal žalobca podieľať na výdavkoch súvisiacich s touto kauzou a to v jednej polovici. Žalovaný ho tiež informoval o tom, že dohoda platí, nakoľko uhradil na účet žalobcu polovicu súdneho poplatku na začatie konania. Na tomto zotrval svedok aj pri svojej výpovedi, pričom dodal, že so žalovaným sa pozná od rokov 2013-2014, kedy sa zamestnal v jednej spoločnosti v oblasti elektroinštalácií a vtedy sa zoznámil so žalovaným, bol to vzťah dodávateľ a odberateľ, kde žalovaný vystupoval ako dodávateľ a on v rámci spoločnosti, kde pracoval ako odberateľ. Často sa stretávali, spolupráca sa rozvíjala, chodili spoločne na služobné cesty, tiež do Talianska, kde je základňa jednej spoločnosti a pri tejto príležitosti sa spolu aj často rozprávali o rôznych témach. Takto sa od žalovaného dozvedel aj to, že tento je v spore s obcou R., pričom s advokátom v danej veci sa dohodli, že všetko budú znášať na polovicu, ako výnosy, tak aj výdaje. Jemu to vtedy pripadalo všetko ako z amerického filmu a vtedy nadobudol presvedčenie, že by žalovaný mohol daný spor vyhrať.

1.2.6 Žaloba žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 6Cb/22/2015 proti obci R. o 77 695,42 eur s príslušenstvom bola zamietnutá rozsudkom OS Senica č.k. 6Cb/22/2015-181 zo dňa 28.6.2017 v spojení s rozsudkom KS Trnava č.k. 21Cob/57/2018-242. V konaní bolo nesporným, že žalobca ako právny zástupca žalovaného v predmetnej veci vykonal 12 úkonov právnej pomoci, a to prevzatie a príprava právneho zastúpenia (21.5.2014), podanie žaloby (29.5.2015), odpoveď na výzvu súdu (28.10.2015), účasť na pojednávaní (22.4.2016), účasť na pojednávaní (3.6.2016), návrh na doplnenie dokazovania (16.6.2016), účasť na pojednávaní (26.10.2016), vyjadrenie vo veci (6.3.2017), účasť na pojednávaní (15.3.2017), účasť na pojednávaní (19.4.2017), účasť na pojednávaní (31.5.2017), odvolanie (14.7.2017).

1.2.7 Žalovaný listom zo dňa 21.3.2018 odvolal žalobcovi v plnom rozsahu plnomocenstvo zo dňa 21.5.2014. Toto odvolanie bolo žalobcovi doručené dňa 26.3.2018.

1.2.8 Listom žalobcu zo dňa 6.4.2018 označenom ako „Výzva na úhradu“ vyčíslil žalobca žalovanému výšku trov právneho zastúpenia v konaniach vedených pred OS Senica, a to v konaní o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy a v konaní o plnenie zo zmluvy o dielo v celkovej sume 18.545,11 eur. Žalovaný prevzal tento list dňa 11.4.2018.

1.2.9 Faktúrou č. 011/02/19 zo dňa 25.2.2019, splatnou dňa 3.3.2019 (ďalej len sporná faktúra) si žalobca vyfakturoval „tarifnú odmenu vo veci“ v celkovej sume 11.287,48 eur. Faktúra bola určená pre odberateľa: Ing. W. T. - ARETAX, S. O.. W.. Zásielka, v ktorej mala údajne byť táto faktúra sa žalobcovi vrátila späť neprevzatá s poznámkou: „firma zrušená“.

1.2.10 Podnikateľský subjekt Ing. W. T. - ARETAX, S. O.. W. ukončil podnikateľskú činnosť 1.3.2019.

1.2.11 Listom zo dňa 06/2018 označeným ako „Sťažnosť voči konaniu JUDr. Radoslava Kačura, advokáta, adresovaným SAK Bratislava, žalovaný podal na žalobcu sťažnosť.

1.2.12 Žalovaný dňa 23.7.2015 zaslal na účet žalobcu sumu 2.330,75 eur, pričom ako informácia pre príjemcu je tam uvedená poznámka „SUP kacur“.

1.2.13 Žalovaný ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie žalobcom uplatnenú pohľadávku neuhradil ani len sčasti.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok advokáta na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času za právne služby poskytované klientovi na základe dohody uzatvorenej medzi advokátom a jeho klientom podľa § 1, § 7 ods. 1 a ods. 2, § 8 ods. 1 až ods. 3, § 9 ods. 1 a ods. 2, § 10 ods. 1 a ods. 2 a § 13a ods. 1 Vyhlášky (vyhláška číslo 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy ako aj v znení účinnom ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie „ďalej len Vyhláška“), podľa § 18 ods. 1 až ods. 7 ZoA (zákon číslo 586/2003 o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom do 24.5.2018 - deň odvolania plnej moci) a podľa § 72 ods. 2 a § 73 písm. a) zákona o DPH (zákon číslo 222/2004 Z.z. o DPH v znení účinnom do 31.12.2018) a nárok veriteľa voči dlžníkovi na úrok z omeškania so splnením peňažného záväzku podľa § 502 a § 369 OBZ (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, ďalej len „OBZ“) a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len v rozsahu uplatnenej pohľadávky vo výške 7.760,07 eur s 8 %-ným ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 7.760,07 eur od 4.3.2019 do zaplatenia, čo však neplatilo o zostatku uplatnenej pohľadávky s príslušenstvom, pre neunesenie dôkazného bremena žalobcu o poskytnutím právnych služieb žalovanému v uplatnenom rozsahu dňa 29.3.2016, 1.6.2016, 8.11.2016, 12.4.2017 a 10.7.2017.

1.4 Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi stranami sporu prišlo dňa 21.5.2014 k uzavretiu zmluvy o poskytnutí právnej pomoci (dohody o plnomocenstve), kde žalobca vystupoval ako podnikateľ a aj žalovaný ako FO - podnikateľ, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému právne služby v spore OS Senica č.k. 6Cb/22/2015. Táto spolupráca trvala do 23.1.2018, kedy žalovaný plnú moc udelenú žalobcovi odvolal. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné. Bola to teda dohoda uzatvorená medzi dvomi podnikateľskými subjektami, na ktorú sa nevzťahujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Spornou teda zostala otázka odmeny, pričom žalobca si uplatnil žalobou a aj vyúčtoval spornou faktúrou tarifnú odmenu, pričom žalovaný tvrdil, že medzi nimi existovala dohoda o podielovej odmene vo výške 50 %. Súd má za to, že v danej veci žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal, že by sa skutočne strany tohto právneho úkonu dohodli na podielovej odmene. Žalovaný predložil ako dôkazy, ktoré mali potvrdzovať existenciu dohody o podielovej odmene výpis z účtu, kedy previedol na účet žalobcu sumu zodpovedajúcu vtedy polovici SP v konaní 6Cb22/2015 s tým, že žalobca (advokát) zaplatil v zmysle ich údajnej dohody zvyšnú časť. Táto skutočnosť však nie je dostatočným dôkazom na preukázanie tohto tvrdenia, pretože je tu tvrdenie žalobcu, že sumu zodpovedajúcu druhej polovici súdneho poplatku za žalovaného skutočne zaplatil, ale nie z titulu ich údajnej dohody o podielovej odmene, ale s vierou, že sa neskôr dorovnajú a pretože ho o to údajne žalovaný požiadal. Ako ďalšie dôkazy predložil čestné prehlásenie svedkov W. V. a B. D., ktorí však neboli nikdy osobne prítomní pri uzatváraní akejkoľvek dohody medzi žalobcom a žalovaným, ktorej predmetom by bola dohoda o odmene za poskytované právne služby, obaja tlmočili vo svojich čestných prehláseniach a napokon svedok B. D. i vo svojej výpovedi, že informácie o údajnej podielovej odmene vo výške 50 % vedia sprostredkované z rozprávania žalovaného. Ani tieto dôkazy sami o sebe nepreukazujú existenciu dohody o podielovej odmene, čo tvrdí žalovaný. Napokon žalovaný predložil do spisu aj obsah Zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom v rámci uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok sa žalovaný (ešte ako Ing. W. T. - ARETAX) ako postupca mal zaviazat' na postúpenie pohľadávky vo výške 50 % v prospech postupníka - spoločnosti IMMOSTATE spol. s r.o., ktorej jediným spoločníkom a konateľom v tom čase bol konateľ žalobcu JUDr. Radoslav Kačur. Táto Zmluva však nebola podpísaná zmluvnými stranami. Žalobca poprel, že by prišlo k jej uzatvoreniu, a preto má súd za to, že ani tento dôkaz priamo nepreukazuje existenciu dohody o podielovej odmene. Vzhľadom na tieto skutočnosti preto aj súd zamietol návrh žalovaného na vyžiadanie si od poskytovateľa emailovej schránky X. B. spoločnosť Slovak Telekom a.s. BA dohľadanie emailu, ktorým mal údajne žalobca túto zmluvu poslať na email

žalovaného. Tento dôkaz je irelevantný, pretože aj po prípadnom zistení, že žalobca skutočne tento email žalovanému svojho času poslal nedokazuje, že by táto dohoda bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená. Navyše podľa § 7 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., je možné podielovú odmenu dohodnúť maximálne do výšky 20 %, teda aj tak by ich dohoda ohľadom 50 % nebola platná.

1.5 Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že by právne služby poskytované žalobcom vo veci OS Senica č.k. 6Cb/22/2015 neboli zo strany žalobcu poskytnuté s odbornou starostlivosťou, pretože dôvod, ktorý žalovaný uvádza, teda že žalobca ako osoba znalá práva neoznámil žalovanému, že v predmetnej veci nemá žiadnu šancu na úspech z dôvodu, že zmluva, od ktorej žalovaný v konaní 6Cb/22/2015 odvodzoval svoj nárok je absolútne neplatným právnym úkonom, pričom žalovaný dal žalobcovi všetky podklady pre posúdenie daného nároku, naopak žalobca ho ubezpečoval, že bude úspešný, neobstojí. Advokát by týmto prejedikoval celý spor, čo nie je v jeho kompetencii, naopak toto patrí do výlučnej kompetencie súdov. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na šetrenie RK SAK, kde si žalovaný podal na žalobcu sťažnosť práve kvôli konaniu vo veci OS Senica č.k. 6Cb/22/2015, kedy RK SAK skonštatovala, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, pričom okrem iného aj z dôvodu, že nebolo preukázané, že by žalobca ako advokát v danom spore nepostupoval s odbornou starostlivosťou, práve naopak.

1.6 Súd má v danom prípade za to, že k dohode o odmene neprišlo (žalovaný neuniesol dôkazné bremeno), a preto je potrebné odmenu za právne služby žalobcu určiť podľa § 1 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z.

1.7 Čiastočne sporná bola tiež otázka týkajúca sa jednotlivých úkonov, za ktoré si žalobca spornou faktúrou vyúčtoval jednotlivé úkony právnej služby. Z pripojeného spisu OS Senica č.k. 6Cb/22/2015 nie sú sporné úkony citované vyššie. Týmto zodpovedá tarifná odmena, pričom jednotlivé úkony právnej pomoci si žalobca uplatnil vo výške v súlade s ustanovením § 10 ods. 1 a § 14 vyhl. č. 655/2004 Z.z., a preto súd v tejto časti žalobe vyhovel.

1.8 Pokiaľ ide o úkony právnej služby: rokovanie s klientom (29.3.2016), rokovanie s klientom (1.6.2016), rokovanie s klientom 8.9.2016, rokovanie s klientom (8.11.2016), rokovanie s klientom (12.4.2017) a rokovanie s klientom (10.7.2017), v tejto časti neuniesol dôkazné bremeno žalobca, pretože nepreukázal, že by k týmto rokovaniam s klientom skutočne prišlo. Tento bol povinný predložiť súdu riadne podpísané záznamy z týchto rokovaní s uvedením obsahu rokovaní. Predložená emailová komunikácia, resp. SMS komunikácia skutočne nedokazuje, že k rokovaniam tak, ako to má na mysli príslušné ustanovenie vyhlášky prišlo (v tomto sa súd stotožňuje s názorom žalovaného), a preto súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.9 Žalobca si žalobou uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 11.287,46 eur od 4.3.2019, t.j. od nasledujúceho dňa po splatnosti spornej faktúry. Žalovaný sa bránil tým, že až do podania žaloby nemal spornú faktúru v dispozícii, táto mu nebola riadne doručená, pričom z obálky, ktorú predložil žalobca do spisu a ktorá sa mu vrátila ako neprevzatá, nie je zrejmá skutočnosť, že v nej sporná faktúra bola. Namietal tiež platnosť spornej faktúry v tom zmysle, že v nej je uvedený ako dátum dodania služby deň 25.2.2019, kedy žalobca žalovanému žiadnu službu nedodal a tiež žalovaný trval na tom, že žalobca tým, že vystavil faktúru za poskytnuté služby takmer po roku, porušil zákon o dani s DPH, ktorý mu ukladá povinnosť vystaviť faktúru do 15. dní od dodania služby. Súd posúdil spornú faktúru vzhľadom na tieto námietky žalovaného a má za to, že sporná faktúra je platná a je spôsobilým daňovým dokladom. Zákon o dani o DPH skutočne ukladá povinnosť subjektu vystaviť faktúru do 15. dní odo dňa dodania služby, ale nie pod následkom jej neplatnosti. Neexistuje teda žiadny predpis (okrem spomínaného zákona o DPH), ktorý by žalobcovi stanovoval povinnosť fakturácie v určitej lehote od poskytnutia právnych služieb pod následkom neplatnosti fakturácie. Súd pripúšťa, že mu nie je známa pohnútko žalobcu z akého dôvodu nevystavil spornú faktúru skorej, ale na druhej strane nie je tento postup nemožný. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania a stanovenie doby odkedy sa žalovaný dostal do omeškania, nie je rozhodujúci deň doručenia spornej faktúry, dokonca vôbec nie je potrebné vyúčtovanie doručovať. V danej veci je zrejmé, že prinajmenšom už pri prevzatí „Výzvy na úhradu“ zo dňa 6.4.2018, ktorú žalovaný prevzal dňa 11.4.2018 tento vedel, že má zaplatiť za poskytnuté právne služby, pričom tak neurobil. Žalobca sa domáha úroku z omeškania vo výške v zmysle platných právnych predpisov až od 4.3.2019 teda, chce menej ako by mohol chcieť, a preto mu súd priznal uplatnený úrok z omeškania vo výške 8 % ročne, ale len z priznanej istiny, t. j. zo sumy 7.760,07 eur a vo zvyšku aj v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.10 O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 37,50 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne samostatným uznesením (výrok III.). Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 255 ods. 2 CSP a vecne potrebou priznania žalobcovi nároku na náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu v spore (žalobca sa domáhal zaplata sumy 11.287,46 eur (100 %), súd mu i priznal 7.760,07 eur (68,75 % úspech žalobcu, 31,25 % úspech žalovaného), teda čistý úspech žalobcu predstavuje 37,50 % (68,75 - 31,25)).

2.1 Rozsudok vo výroku II. a III. napadol riadnym a včasným odvolaním žalobca s návrhom na jeho zmenu uložením povinnosti zaplatiť žalobcovi ďalších 3.527,39 eur s 8 %-ným ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 3.527,39 eur od 4.3.2019 do zaplata, ako aj náhrady trov konania v rozsahu 100 %, vniac súd prvej inštancie, že tento na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (o nepreukázaní poskytnutia právnej služby žalobcom žalovanému dňa 1.6.2016, 8.9.2016, 8.11.2016, 12.4.2017 a 10.7.2017) a vec aj nesprávne právne posúdil (nedôvodne na vec neaplikoval § 13a ods. 2 písm. d) Vyhlášky, keď žalobcovi nepriznal odmenu za práve citované úkony ani vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny).

2.2 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že nebolo v moci žalobcu predložiť o rokovaníach so žalovaným podpísané záznamy z jednotlivých rokovaní s uvedením obsahu jednotlivých rokovaní, nakoľko žalobca takýmito záznamami nedisponuje a z dokazovania vyplynulo, že žalovaný odmietol uzavrieť so žalobcom zmluvu o poskytovaní právnych služieb v písomnej forme (dôvodiac, že mu postačuje aj dohoda ústna) a odmietal podpisovať akékoľvek dokumenty počas celého zastupovania, vrátane záznamov o rokovaníach. Na preukázanie týchto svojich tvrdení predložil kópiu obsahu klientskeho spisu spis. zn. 6Cb22/2015.

2.2 Rokovanie žalobcu so žalovaným dňa 1.6.2016, 8.9.2016 a 12.4.2017 bolo preukázané SMS komunikáciou z 1.6.2016, z 5.9.2016 a z 11.4.2017, v ktorých žalovaný potvrdil účasť na rokovaníach u žalobcu v jednotlivých dňoch. Rokovanie žalobcu so žalovaným dňa 8.11.2016 bolo preukázané mailovou komunikáciou žalovaného so žalobcom z 28.10.2016 a z 8.11.2016 a napokon rokovanie žalobcu so žalovaným dňa 10.7.2017 bolo preukázané opätovne mailovou komunikáciou medzi žalobcom a žalovaným, a to správami z 3.7.2017 a 4.7.2017. Nesprávny je preto záver súdu prvej inštancie, že takáto komunikácia nepreukazuje, že k rokovaniam reálne prišlo, najmä ak túto komunikáciu žalovaný žiadnym spôsobom nerozporoval.

2.3 Pokiaľ aj súd prvej inštancie nemal za preukázané vykonanie týchto úkonov v trvaní jednej skutočnej hodiny, za ktoré žalobcovi prináleží odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle § 13a ods. 1 Vyhlášky, mal za tieto úkony priznať žalobcovi odmenu vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle § 13a ods. 2 písm. d) Vyhlášky o to viac, ak sám žalovaný vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 4.3.2020 potvrdil, že so žalobcom sa niekoľkokrát osobne stretol tvrdiac, že nepopiera predloženú SMS a mailovú komunikáciu s výnimkou rokovaní, ak nepočíta, že si posedeli cca 10 minút pri kávičke, kedy ho žalobca výslovne ubezpečoval, že všetko vyhrá s tým, že to mohlo byť 2 až 3 razy, čo súd prvej inštancie nechal do úvahy

3.1 Rozsudok vo výrokoch I., II. a III. napadol riadnym a včasným odvolaním aj žalovaný s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby žalobcu a priznaním žalovanému plnej náhrady trov konania, vniac súd prvej inštancie, že tento nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (riadnym neodôvodnením rozsudku), že nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (vyžiadaním potvrdenia od daňového úradu, že príslušná faktúra bola uplatnená pri odvode DPH podľa dátumu jej vystavenia, ako aj dôkaz, že bola správne zaradená medzi doklady žalobcu), že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (o neexistencii dohody sporových strán o podielovej odmene za zastupovanie žalovaného žalobcom) a vec aj nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP).

3.2 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že žalovaný predložil dostatok dôkazov podporujúcich jeho tvrdenia, ktoré vyvrátili tvrdenia žalobcu a spochybnili jeho nárok. Súd prvej inštancie sa náležite nevenoval pre posúdenie nároku žalobcu najpodstatnejšou otázkou, a to či žalobca poskytol žalovanému právne služby v súlade s § 18 ods. 2 ZoA. Žalobca totiž v zmysle Advokátskeho poriadku

Slovenskej advokátskej Komory schváleného konferenciou advokátov 15. júna 2013 bol vzhľadom na skutkový a právny stav vecí povinný prezumovať klientovi odhadovaný výsledok sporu, a teda opačný záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 32 rozsudku nie je správny. Pokiaľ by totiž advokáti nemali vopred prezumovať výsledok sporu, museli by vo svojej podstate podávať žaloby a konať úkony aj v prípade, ak od prevzatia právneho zastúpenia a prvotnej analýzy skutkového a právneho stavu je zrejmé, že spor bude neúspešný, čo by bolo v značnom rozpore s povinnosťou konať v záujme klienta.

3.3 Žalobca v rámci právneho zastupovania žalovaného nemal ucelené akú žalobu má podať, respektíve aké kroky podniknúť a ním vykonané úkony boli neúčelné a neopodstatnené. Žalobca v mene žalovaného inicioval dve na seba nadväzujúce súdne konania súčasne, pričom išlo o tú istú kauzu s obcou R., a to konanie spis. zn. 6Cb/22/2015, predmetom, ktorého bolo zaplatenie sumy 77.695,42 eur a konanie spis. zn. 8Cb/67/2014, ktorého predmetom bolo určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy o dielo, v ktorom bol žalovaný zastúpený žalobcom neúspešný. Podanie takejto žaloby najskôr žalobca odmietal, o čom informoval aj žalovaného, avšak následne v mene žalovaného takúto žalobu podal, údajne podľa jeho vyjadrenia sa tak stalo len omylom, z ktorého dôvodu prisľúbil žalovanému jej späťvzatie. Následne však späťvzatie žaloby neuskutočnil a na prvé pojednávanie vo veci sa bez vedomia žalovaného ani nedostavil. O tomto jeho postupe sa žalovaný dozvedel až v momente, keď mu odvolací súd doručil uznesenie, ktorým ho zaviazal na náhradu trov konania. O neopodstatnenosti takejto žaloby svedčí aj vyjadrenie právneho zástupcu obce R. v predmetnom konaní z 2.10.2017. Za takýto neodborný postup žalobcu nemožno poskytnúť žalobcovi súdnu ochranu a práve naopak, táto by mala prislúchať žalovanému ako klientovi poškodenému neodborným postupom žalobcu.

3.4 Neodbornosť postupu žalobcu potvrdila aj právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní konanom dňa 4.3.2020 keď uviedla „urobili sme chybu, to sa stáva“. Žalobca mal v čase prevzatia právneho zastúpenia k dispozícii všetky potrebné podklady umožňujúce mu analyzovať skutkový stav po právnej stránke a tak bolo jeho povinnosťou žalovanému odporučiť postup. Pokiaľ žalovaného ubezpečil o jeho úspechu v spore, je otázne, či zohľadnil právny stav riadne a odborne. Pokiaľ sa súd s týmto vo svojom rozhodnutí nevysporiadal, jeho rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné. Nesprávnym bol aj postup súdu prvej inštancie, keď pri rozhodovaní bral do úvahy rozhodnutie revíznej komisie SAK, nakoľko tejto neprináleží hodnotiť odbornosť postupu žalobcu ako právneho zástupcu. Toto je výlučne predmetom dokazovania a hodnotenia v rámci súdneho konania.

3.5 Žalovaný sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by mu vznikol nárok na odmenu za údajné rokovania a pokiaľ súd žalobu v tejto časti nároku zamietol, rozhodol vecne správne. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní predkladá nový dôkaz - spisový obal, na tento dôkaz nie je možné prihliadnuť, nakoľko uvedené mohol súdu predložiť už spolu so žalobou, čo však neučinil. Žalovaný opätovne popiera, že by mu boli predložené predmetné záznamy z rokovaní na podpis a má podozrenie, že boli napísané dodatočne, a to výlučne pre potreby tohto konania.

3.6 Žalovaný zotrváva na svojich tvrdeniach, že so žalobcom mal uzatvorenú dohodu o podielovej odmene vo výške 50 % v prípade úspechu v spore, čo preukazuje skutočnosť, že žalobca žalovanému uhradil 1/2 súdneho poplatku v uvedenom spore napriek tomu, že v čase úhrady súdneho poplatku disponoval dostatočným množstvom finančných prostriedkov na jeho zaplatenie a nemal potrebu si tieto požičiavať od žalobcu, o čom svedčí aj výpis z účtu. Žalovaný polovicu súdneho poplatku uhradil vopred na súkromný účet žalobcu. V prospech žalovaného svedčí aj skutočnosť, že žalobca nevystavil voči žalovanému ani jednu faktúru, ani žalovaného nepožiadala o úhradu primeraného preddavku za právne služby. K uvedenému došlo až po odvolaní plnej moci zo strany žalovaného. Žalovaný taktiež doložil do konania zmluvu o postúpení pohľadávok spolu s informáciami o dokumente, z ktorej je zrejmé, že sa týkala pohľadávky zo sporu vedeného na Okresnom súde Senica pod spisovou značkou 6Cb/22/2015 na spoločnosť vo vlastníctve JUDr. Kačura. Predmetný dokument, aj keď nebol zmluvnými stranami podpísaný, deklaruje existenciu a obsah ústnej dohody medzi žalovaným a žalobcom/konateľom žalobcu JUDr. Kačurou. K takémuto postupu sa odhodlal žalobca z dôvodu neplatnosti dohody o tak vysokej podielovej odmene advokáta z jeho klientom pre rozpor takejto dohody so zákonom, o čom žalobca ako osoba poskytujúca právne služby musel mať vedomosť.

3.7 Žalovaný navrhoval v rámci konania viaceré dôkazy, a to najmä za účelom preukázania špekulatívnosti konania žalobcu voči žalovanému, a to najmä vyžiadanim potvrdenia od daňového úradu, že príslušná faktúra bola uplatnená pri odvode DPH podľa dátumu jej vystavenia, ako aj dôkaz,

že bola správne zaradená medzi doklady žalobcu, a to za účelom preukázania, či faktúra bola skutočne vystavená 25.2.2019, prípadne či ju žalobca neantidatoval k tomuto dátumu, aby sa nárok žalobcu viazal ešte na žalovaného ako fyzickú osobu podnikateľa. Na uvedené návrhy súd neprihliadol a dôkazy nevykonal napriek tomu, že priamo súvisia s meritom veci. Uvedené bolo podstatné posúdiť s ohľadom na súdom priznaný úrok z omeškania, a to od 4.3.2019, ktorý podľa názoru žalovaného takto priznaný byť nemal.

3.8 Súd sa taktiež dostatočne nevysporiadal s dokumentom predloženým žalobcom - zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s informáciami o tomto dokumente, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

3.9 Žalovanému z dôvodu neodborného poskytnutia právnych služieb vznikla škoda v celkovej výške 38.990 eur, pozostávajúca zo sumy 20.000 eur, ktorú sumu ponúkla obec R. na mimosúdne vyrovnanie v spore spis. zn. 6Cb/22/2015, sumy 4.660 eur - súdny poplatok za odvolanie podané žalobcom za žalovaného bez jeho pokynu, sumy 2.330 eur - súdny poplatok, na vrátenie ktorého by vznikol žalovanému nárok, pokiaľ by došlo k mimosúdnemu vysporiadaniu a späťvzatiu žaloby a sumy 12.000 eur, ktorá suma predstavuje trovy konania, ktoré musí žalovaný zaplatiť obci R. za zastupovanie v konaní pod spisovou značkou 6Cb/22/2015.

3.10 O špekulatívnosti postupu žalobcu svedčí aj sama skutočnosť, že žalobca rozdelil nároky, ktoré si odvodzuje zo zastupovania žalovaného v spore s obcou R., a to na samostatné žaloby, hoci pôvodne si tieto nároky uplatnil spolu v jednej výzve. Týmto spôsobom umelo vytvára ďalšie náklady a trovy na právne zastúpenie. Okrem toho žalobca je poskytovateľom právnych služieb, a teda žalovaný má zato, že trovy spojené s právnym zastúpením žalobcu sú neúčelné, nakoľko úkony v konaní mohol vykonať žalobca sám a taktiež nemusel spory deliť na tri samostatné spory.

3.11 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaný má zato, že v prípade pokiaľ by súd potvrdil nárok žalobcu čo i len čiastočne, je potrebné zohľadniť otázku účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia žalobcu a taktiež otázku, či v tomto prípade a najmä s ohľadom na konanie žalobcu neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP.

4.1 Žalobca vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalovaného zotrval na svojich doterajších tvrdeniach a ďalej dôvodil, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s otázkou, či žalobca postupoval pri poskytovaní právnych služieb žalovanému s odbornou starostlivosťou. Žalobca informoval žalovaného o pravdepodobnosti jeho úspechu v spore a žalovaný, vedomý si svojho možného neúspechu v konaní, trval na iniciovaní konania, ako aj na pokračovaní v konaní. Svedčí o tom mailová správa z 26.10.2016, zaslaná právnym zástupcom žalovaného žalovanému a reakcia žalovaného na túto mailovú správu správami z 27.10.2016 a 28.10.2016, z ktorých je zrejmé, že bol to práve žalovaný, ktorý naďalej živil spor vedomý si toho, že tento sa javí súdu ako prehratý a dokonca už v tom čase avizoval možné iniciovanie odvolacieho konania. Neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že RK SAK neprináleží hodnotiť odbornosť postupu žalobcu ako právneho zástupcu, pretože je to práve RK SAK, ktorá je v prípade zistenia porušenia povinnosti zo strany advokáta (vrátane porušenia povinností postupovať pri poskytovaní právnych služieb s odbornou starostlivosťou) oprávnená a zároveň povinná iniciovať voči advokátovi disciplinárne konanie.

4.2 Tvrdenia žalovaného, že žalobca mal rozhodnúť, že žaloba o určenie platnosti odstúpenia od zmluvy o dielo sa bude podávať a takto to mal deklarovať aj žalovanému, no v rozpore so svojím tvrdením, túto nepodal a následne žalovanému oznámil, že žaloba bola podaná omylom a že uskutoční do prvého pojednávania jej späťvzatie, čo však neurobil, sú nepravdivé a ich uvádzanie v odvolaní ako pravdivých je nekorektné, nakoľko sám žalovaný na pojednávaní uviedol, že najskôr mu žalobca odporučil podať žalobu o neplatnosť odstúpenia od zmluvy o dielo, pričom počas tohto konania žalobca zistil, že uvedená žaloba je nezmyselná a nebude úspešná, tzn. následne odporučil žalovanému ísť do sporu o zaplatenie. Pravdivým nie je ani tvrdenie žalovaného, že žalobca sa nezúčastnil prvého pojednávania nariadeného v právnej veci 8Cb/67/2014, ktoré sa uskutočnilo dňa 11.3.2015, nakoľko predmetné pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že súd zaviazal prítomného žalobcu, v procesnom postavení právneho zástupcu, aby v lehote jedného mesiaca oznámil súdu, či trvá na návrhu alebo ho berie späť, prípadne iný výsledok mimosúdneho rokovania, pričom práve po tomto pojednávaní boli započaté mimosúdne rokovania s obcou R.. Nepravdivým je aj tvrdenie žalovaného, že práva

zástupkyňa žalobcu na pojednávaní konanom dňa 4.3.2020 sa vyjadrila „urobili sme chybu, to sa stáva“ nakoľko vyjadrenie „Urobil som chybu...“ použil priamo žalovaný a toto jeho vyjadrenie vyplýva nielen zo zvukového záznamu z pojednávania, ale aj zo samotnej zápisnice o pojednávaní zo 4.3.2020.

4.3 Žalobca naďalej kategoricky popiera tvrdenia žalovaného, že by sa s ním dohodol na podielovej odmene vo výške 50 % v prípade úspechu v spore vedenom pod spisovou značkou 6Cb/22/2015.

4.4 Neobstojí ani námietka žalovaného o špekulatívnosti a nekorektnosti postupu žalobcu, keď sa voči žalovanému domáha svojich nárokov tromi samostatnými žalobami a nie len jednou, nakoľko na takýto postup má právo, ale aj dôvod spočívajúci v tom, že voči žalovanému sa domáha:

- vrátenia zaplatenej časti súdneho poplatku za žalobu v právnej veci 6Cb/22/2015, vrátane tarifnej odmeny za vykonané úkony právnych služieb v právnej veci 8Cb/67/2014 (právna vec 7Cb/20/2018),
- zaplata tarifnej odmeny za vykonané úkony právnych služieb v právnej veci 6Cb/22/2015 (právna vec 11Cb/13/2019) a
- zaplata cestovných výdavkov a náhrady za stratu času (právna vec 7Cb/9/2020).

Pokiaľ ide o jeho zastupovanie v tomto konaní právnym zástupcom ďalej dôvodil, že má právo ako ktorýkoľvek iný subjekt, splnomocniť na svoje zastupovanie iného advokáta, pričom v tomto prípade to platí oveľa viac, nakoľko žalobca ako strana sporu by nemal náležitý odstup pri vlastnom zastupovaní a hájení svojich práv.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - v oboch prípadoch stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobcu nie sú dôvodné a odvolacie námietky žalovaného sú dôvodné len s častí.

6.1 Predmetom konania je žaloba o zaplata 11.287,46 eur s 8 %-ným ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 11.287,46 eur od 4.3.2019 do zaplata a náhradu trov konania titulom odmeny žalobcu za poskytnuté právne služby žalovanému v konaní vedenom pred Okresným súdom Senica pod spisovou značkou 6Cb/22/2015. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v časti o zaplata sumy 7.760,07 eur s 8 %-ným ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 7.760,07 eur od 4.3.2019 do zaplata a v ostatnej časti žalobu zamietol.

6.2 S prihliadnutím na obsah podaných odvolaní, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu sporových strán bolo posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, či na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon vec aj nesprávne právne posúdil, a teda v konečnom dôsledku napokon, či správne rozhodol o žalobe žalobcu ako aj trovách konania.

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu v časti rozhodovania vo veci samej. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas sporových strán s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami a

podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9. Neobstojí námietka žalobcu, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o nepreukázaní poskytnutia právnej služby žalobcom žalovanému dňa 1.6.2016, 8.9.2016, 8.11.2016, 12.4.2017 a 10.7.2017 a že bez náležitého dôvodu na vec neaplikoval § 13a ods. 2 písm. d) Vyhlášky, keď žalobcovi nepriznal odmenu za práve citované úkony ani vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, nakoľko SMS správy z 1.6.2016, 5.9.2016 a z 11.4.2017 preukazujú len to, že strany komunikovali o stretnutí sa a o jeho termíne, nedokazujú však že ku stretnutiam aj došlo a čo bolo ich obsahom. Obdobne to platí aj pre mailovú komunikáciu žalobcu a žalovaného z 28.10.2016 a z 8.11.2016. V emailovej komunikácii zo dňa 28.10.2016 žalovaný opisuje svoje postrehy a názory na bližšie neurčenú minulú komunikáciu so žalobcom, a to ako sa spor podľa jeho názoru vyvíja a v mailovej komunikácii zo dňa 8.11.2016 síce spomína bližšie neurčený rozhovor so žalobcom a reaguje naň, avšak z emailu je zrejmé len to, že mu žalobca predtým vytkol, že ho neoboznámil o podpise doručky, ktorým mu bolo doručované odstúpenie od zmluvy. Taktiež mailová komunikácia z 3.7.2017 a 4.7.2017 preukazuje len to, že strany komunikovali o stretnutí sa a o jeho termíne, nedokazuje však, že ku stretnutiu aj došlo a čo bolo jeho obsahom. Záver súdu prvej inštancie, že takáto komunikácia nepreukazuje, že k rokovaniam reálne prišlo, hoc aj túto komunikáciu žalovaný žiadnym spôsobom nerozporoval, je preto potrebné považovať za vecne správny. Pre poriadok je potrebné uviesť, že pokiaľ aj žalobca v odvolacom konaní predložil kópiu svojho klientskeho spisu sp. zn. 6Cb/22/2015 za účelom preukázania svojich skutkových tvrdení o rokovaníach so žalovaným vo vyššie uvedených dňoch, išlo síce o prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak tento nebolo možné v odvolacom konaní použiť. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z takzvaného neúplného apelačného systému čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedok procesného útoku alebo prostriedok procesnej obrany, ktorý strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzený. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a boli opakovane súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je tak prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok, a to taxatívnym vymedzením účelu použitia týchto novôt alebo neporušením procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ ide o taxatívne vymedzenie novôt, § 366 CSP pripúšťa nové prostriedky procesnej obrany v prípade, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, prípadne ak nimi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo nebol prípad prejednávanej veci. Ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bude teda úlohou odvolateľa v odvolaní a protistrany vo vyjadrení k odvolaniu dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺnia, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie skoršieho uvedenia zavinením z nedbanlivosti. V prejednávanej veci žalobca ani netvrdil ani nepreukázal, že predmetný listinný dôkaz nemohol v doterajšom priebehu konania bez svojej viny použiť a tak na takýto dôkaz predložený v odvolacom konaní nebolo možné prihliadnuť.

10. Obdobne neobstojí ani námietka žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci súdom, ktoré žalobca videl v bezdôvodnom neaplikovaní § 13a ods. 2 Vyhlášky na prejednávanú vec a nepriznaní žalobcovi odmeny vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, ak sám žalovaný vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 4.3.2020 potvrdil, že so žalobcom sa niekoľkokrát osobne stretol (tvrdiac, že nepopiera predloženú SMS a mailovú komunikáciu s výnimkou rokovaní, ak nepočíta, že si posedeli cca 10 minút pri kávičke, kedy ho žalobca výslovne ubezpečoval, že všetko vyhrá s tým, že to mohlo byť 2 až 3 razy), čo súd prvej inštancie nevzal do úvahy, nakoľko žalovaný síce nespochybnil mailovú a SMS komunikáciu, prípadne že by sa 2 až 3 krát stretli, ale účinne poprel, že by predmetom ich rokovaní bolo poskytovanie právnej pomoci v súvislosti s predmetom sporu vedenom na OS Senica pod sp. zn. 6Cb/22/2015, keď v tejto súvislosti tvrdil, že „čo sa týka informovania o stave sporu, toto robil žalobca veľmi neochotne, že tým mi len odkázal, že o všetkom budem včas informovaný, jednoducho preto, aby sa ma rýchlo zbavil“ s tým, že podľa jeho skutkových tvrdení išlo len o posedenia pri kávičke, kedy ho žalobca len ubezpečoval, že spor vyhrajú. Vzhľadom na uvedené odvolací súd je

toho názoru, že tvrdenia žalobcu boli účinne popreté, a tak zostali sporné. Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno (nebolo možné ich považovať ani za pravdivé, ani že by pravdivé neboli), a preto nemohol priznať nárok na odmenu ani len podľa § 13a ods. 2 písm. d) Vyhlášky, ktorá predpokladá rokovanie o predmete sporu s poskytovaním účelnej právnej pomoci advokátom a nie len bežné rozhovory „pri kávičke“. Účelnosť je vlastnosťou procesu spočívajúcou v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Právna pomoc poskytovaná advokátom jeho klientovi v spore musí byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Účelné poskytnutie právnej služby musí sledovať procesné presadzovanie uplatňovaného nároku alebo procesnej obrany proti nároku protistrany. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR (ústavný zákon číslo 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky) a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok (a to aj keď má sporová strana nárok na náhradu trov konania, pretože mala vo veci plný úspech). Každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018, II. ÚS 22/2020). V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v konaní ani len skutkovo netvrdil, čo bolo obsahom týchto údajných rokovaní so žalovaným a už vôbec nepreukázal, že v predmetné dni poskytol takúto účelnú právnu pomoc žalovanému (čl. 8 a § 150 ods. 1 CSP). Tu sa žiada dodať, že účelnosť a dôvodnosť ďalšej porady advokáta s klientom je potrebné hodnotiť v závislosti toho, či sa v priebehu konania pred súdom objavili také nové a závažné skutočnosti, pre ktoré by bolo uskutočnenie predmetného úkonu nevyhnutné. Žalobca v konaní netvrdil, že by pred jednotlivými poradami dňa 1.6.2016, 8.9.2016, 8.11.2016, 12.4.2017 a 10.7.2017 došlo k zmene skutkového či právneho stavu, boli predložené nové dôkazy, prípadne nastala zmena procesného postupu strán v konaní, ktoré skutočnosti by odôvodňovali nevyhnutnosť ďalšej porady advokáta s klientom. Účelnosť úkonu v zmysle § 251 CSP je ale kritérium, ktorým sa úkon právnej služby nehodnotí vo vzťahu advokát a klient, ale ktoré je odrazom zásady proporcionality zásahu do práv protistrany, teda poistkou, že protistrana nebude zaviazaná na úhradu akýchkoľvek (aj neúčelných a neodôvodnených) trov, ktoré vznikli strane úspešnej. Preto cieľom v tomto zmysle nie je informovanie klienta o priebehu konania, ale uplatnenie a bránenie jeho práva na súde. Ako už bolo uvedené vyššie, úkon právnej služby bude preto účelný vtedy, ak je nevyhnutný na dosiahnutie úspechu v súdnom konaní, v ktorom sa toto právo uplatňuje alebo bráni. Pokiaľ súd nepozná cieľ úkonu právnej služby, teda čo sa ním sleduje, znemožňuje sa mu posúdiť aj jeho účelnosť. Bez poznania predmetu a obsahu tzv. ďalšej porady advokáta s klientom (skutkových tvrdení žalobcu tomu zodpovedajúcich) je nemožné vyhodnotiť odôvodnenosť a účelnosť trov konania zodpovedajúcich tomuto úkonu právnej služby. Pokiaľ aj žalobca súdu predložil žalovaným nepodpísané záznamy z rokovaní, súd nebol oprávnený nahradiť jeho povinnosť skutkovo tvrdiť skutočnosti rozhodné pre priznanie uplatneného nároku. Túto povinnosť má len sporová strana a jej nesplnenie má v kontradiktórnom súdnom konaní za následok stratu sporu.

11. Za opodstatnenú nemožno považovať ani námietku žalovaného, že súd pri rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že žalobca nemal ucelené akú žalobu má podať, respektíve aké kroky podniknúť a ním vykonané úkony boli neúčelné a neopodstatnené (keď takúto neopodstatnenosť a neúčelnosť úkonov vidí v tom, že podal dve žaloby, že podanie žaloby o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy najskôr žalobca odmietal, o čom informoval aj žalovaného, avšak následne v mene žalovaného takúto žalobu podal, údajne podľa jeho vyjadrenia sa tak stalo len omylom, z ktorého dôvodu prisľúbil žalovanému jej späťvzatie, čo však následne nespravil a pod.), a to jednak z dôvodu vo vzťahu k nárokom uplatneným v tomto konaní jej úplnej všeobecnosti bez vymedzenia toho, ktoré konkrétne úkony mali byť neúčelné a neopodstatnené a z akého dôvodu (ak pravdaže vôbec namietal aj neúčelnosť niektorých úkonov vykonaných žalobcom v konaní sp. zn. 6Cb 22/2015), čo znemožňovalo odvolaciemu súdu prieskum jej dôvodnosti (§ 380 ods. 1 CSP a povinnosť úradného prieskumu odvolacieho súdu nad rámec dôvodov vymedzených odvolaním zúženú len na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok), ale aj z dôvodu, že predmetom tohto konania nie je odmena žalobcu za úkony vykonané v konaní vedenom na OS Senica pod sp. zn. 8Cb/67/2014 (konanie o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy). Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca žalovaného nedôvodne počas konania ubezpečoval o jeho budúcom plnom úspechu v spore, tak takéto jeho skutkové tvrdenia bolo potrebné považovať za žalobcom účinne popreté, a tak v konečnom dôsledku za sporné, kde vyhodnotenie ich pravdivosti bolo možné len na základe vykonaných dôkazov. Pokiaľ žalovaný takéto dôkazy neoznačil a ani nepredložil, záver súdu o nemožnosti na takéto skutkové tvrdenia žalovaného prihliadať ako na pravdivé pri rozhodovaní vo

veci bol správny. Naproti tomu však je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že z dokazovania bolo možné dospieť k záveru, že žalobca informoval žalovaného o pravdepodobnosti jeho neúspechu v spore a žalovaný, vedomý si svojho možného neúspechu v spore, trval na pokračovaní v konaní, čo aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplynulo z ich mailovej komunikácie z 26.10.2016, 27.10.2016 a 28.10.2016 a naopak, že z dokazovania nevyplynulo, že neodobnosť žalobcu potvrdila aj právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní konanom dňa 4.3.2020, keď uviedla, „urobili sme chybu, to sa stáva“. Z výpovede žalovaného na pojednávaní súdu konanom dňa 4.3.2020 totiž aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný na otázku sudkyne prečo nevzal odvolanie späť, keď zistil, že žalobca podal odvolanie bez jeho vedomia uviedol „Urobil som chybu a stálo ma to veľa peňazí“.

12. Obdobne nedôvodnou bola aj námietka žalovaného o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalovaného, o pravdivosti jeho tvrdení, o existencii dohody o podielovej odmene medzi žalobcom a žalovaným, a že súd sa riadne nevysporiadal so zmluvou o postúpení pohľadávok, nakoľko v konaní bolo nesporným, že uzatvorenie písomnej dohody o odmene za právne služby medzi žalobcom a žalovaným zmaril práve žalovaný - skutkové tvrdenia žalobcu zostali v tomto smere účinne nepopreté, a tak je nekorektné a nelogické z jej neuzatvorenia, prípadne zo špekulácií súvisiacich s formou jej uzatvorenia viniť žalobcu. Odvolaciemu súdu sa javí nelogické, že ak by žalobca súhlasil s podielovou odmenou zbavujúcou ho nároku na odmenu za právne služby v prípade neúspechu v spore (resp. s dohodou garantujúcou žalovanému nárok na bezplatnú právnu pomoc zo strany žalobcu v prípade jeho neúspechu v spore), aby túto žalovaný odmietol uzatvoriť aj písomne (aby mal dôkaz o jej existencii) a ak sa tak predsa len stalo (z dôvodu jeho prípadného nekorektného postoja/vypočítavosti - neochoty žalovaného byť ňou v prípade jeho úspechu v spore viazaný), tak s neunesením dôkazného bremena o jej existencii musí znášať následky straty sporu. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, že existenciu dohody o podielovej odmene za právne služby hodnoverne nepreukazuje ani zaplatenie 1/2 súdneho poplatku za žalobu žalobcom za súčasnej existencie dostatku finančných prostriedkov na jeho úhradu na strane žalovaného, a to vzhľadom na postoj žalobcu k tejto skutkovej okolnosti, ani priebežné neúčtovanie odmeny za právne služby žalobcom a napokon ani stranami nepodpísaná zmluva o postúpení pohľadávky. Pokiaľ žalovaný naznačuje, že takáto zmluva bola uzatvorená ústne, tak toto z dokazovania nevyplynulo a nesvedčí o tom ani postup strán v spore vedenom pred OS Senica pod sp. zn. 6Cb/22/2015, kde postúpenie pohľadávky žalovaného vymáhanej v predmetnom konaní súdu oznámené nebolo a strana žalobcu nenavrhovala pripustenie vstupu spoločnosti IMMOSTATE spol. s r.o. do konania na strane žalobcu pre stratu aktívnej legítimácie žalobcu k vymáhaniu časti uplatnenej pohľadávky. Záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalovaným o uzatvorení dohody o podielovej odmene je vecne správny a odvolací súd poukazuje na riadne a presvedčivé odôvodnenie takéhoto záveru súdom prvej inštancie v jeho rozsudku (tu pozri bod 31. rozsudku súdu prvej inštancie).

13. Súd prvej inštancie správne nevykonával dokazovanie vyžiadanim potvrdenia od daňového úradu, že príslušná faktúra bola uplatnená pri odvode DPH podľa dátumu jej vystavenia, ako aj, že bola správne zaradená medzi doklady žalobcu, nakoľko takéto dokazovanie priamo nesúviselo s meritom veci, a preto neobstojí námietka žalovaného, že uvedené bolo podstatné posúdiť s ohľadom na súdom priznaný úrok z omeškania, a to od 4.3.2019, ktorý podľa názoru žalovaného takto priznaný byť nemal. Súd prvej inštancie totiž jednoznačne uzavrel, že povinnosť žalovaného zaplatiť odmenu žalobcovi za poskytnuté právne služby vznikla bez ohľadu na fakturáciu tejto odmeny žalobcom žalovanému a aj úrok z omeškania priznal žalobcovi bez ohľadu na splatnosť faktúry, a to odo dňa, od ktorého si tento nárok žalobca uplatnil (aj keď zhodou okolností si žalobca uplatňoval nárok odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry), nakoľko takýto nárok mu vznikol už skôr. Z rozsudku je jednoznačne zrejmé, že pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania a stanovenie doby od kedy sa žalovaný dostal do omeškania súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že nie je rozhodujúci deň doručenia spornej faktúry, dokonca vôbec nie je potrebné vyúčtovanie doručovať s tým, že v prejednávanej veci bolo zrejmé, že prinajmenšom už pri prevzatí výzvy na úhradu zo 6.4.2018, ktorú žalovaný prevzal dňa 11.4.2018 tento vedel, že má zaplatiť za poskytnuté právne služby, pričom tak neurobil. Nárok žalobcu na úrok z omeškania preto považoval za dôvodný vo svojej podstate už od 12.4.2018, avšak nakoľko si žalobca uplatnil tento nárok až od 4.3.2019, teda chcel menej ako by mohol chcieť, súd mu priznal úrok od 4.3.2019 - teda jednoznačne bez ohľadu na to, či tento deň bol aj dňom nasledujúcim po splatnosti faktúry. Pre rozhodnutie vo veci preto nebolo podstatným, kedy bola faktúra vystavená, kedy bola zaradená do účtovníctva žalobcu a napokon kedy bola splatná, ale rozhodným bol dátum, od ktorého žalobca žiadal nárok na úrok z omeškania priznať a či v tom čase už bol žalovaný v omeškaní s plnením.

14. Napokon nedôvodnou bola aj námietka žalovaného o neúčelnosti trov právneho zastúpenia žalobcu z dôvodu, že tento je sám poskytovateľom právnych služieb, nakoľko ústavne garantované právo na právnu pomoc zahŕňa právo sporovej strany zvoliť si, či sa nechá alebo nenechá zastúpiť v konaní a v prípade tiež kým. Právne zastúpenie je tak ponechané úplne na vôli sporovej strany, a to bez ohľadu na to, či by sa bola schopná zastupovať sama. Dôvody rozhodnutia sporovej strany nechať sa v konaní zastúpiť advokátom nemožno hľadať len v nedostatku jej právneho vzdelania, ale napríklad aj vo väčšej miere objektivity zástupcu, jeho konkrétnej špecializácie na danú problematiku a podobne. Sporová strana si musí byť vedomá toho, že v prípade neúspechu poniesie náklady konania, prípadne aj náklady právneho zastúpenia protistrany. Na druhej strane mu však príslušné procesné predpisy garantujú, že jej náklady budú v prípade úspechu nahradené (§ 255 a nasledujúce CSP). Pokiaľ žalovaný navrhuje nepriznať žalobcovi náhradu trov konania s odvolaním sa na to, že neboli účelne vynaložené vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je sám poskytovateľom právnych služieb, odvolací súd uvádza, že pojem „účelné“ je nevyhnutné chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov neexistujúcich v konaní, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi, ako je napríklad opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom a podobne. Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu ochranu nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu (účelne vynaložené náklady konania) vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie, a tak ich de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných sporových strán ich diskriminovať. Sporovú stranu nie je možné sankcionovať tým, že jej nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohla v konaní brániť sama (tu pozri aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.9.2015 v spis. zn. 4M-Cdo 16/2014).

15.1 Pokiaľ ide o námietku o riadnom neodôvodnení rozsudku, odvolací súd uvádza:

Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

15.2 Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalovaného, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia, ako i jeho arbitrárnosti, preto nemohla obstáť, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

16. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. ako vecne správne potvrdil.

17. Za dôvodnú však bolo potrebné považovať námietku žalovaného o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, keď pri rozhodovaní o trovách konania nezohľadnil skutočnosť, že žalobca rozdelil nároky, ktoré si odvodzuje zo zastupovania žalovaného v spore s obcou R., a to na tri samostatné žaloby, hoci pôvodne si tieto nároky uplatnil spolu v jednej výzve a nič mu nebránilo v tom, aby si ich uplatnil aj len jednou žalobou. Týmto spôsobom umelo vytvára ďalšie náklady a trovy na právne zastúpenie. Súčasťou rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky, použiteľnej i na prejednávanú vec, je totiž záver, podľa ktorého pokusy sporových strán vyťažiť z rozdelenia pohľadávky inak zažalovateľnej i

len jednou žalobou, nemožno považovať za účelný spôsob uplatňovania alebo bránenia práva. Treba považovať za zásadu vlastnú všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania, že nahradzujú sa len účelne vynakladané trovy. Len takýto výklad je dostatočne šetrným ku každej zo sporových strán i z pohľadu uplatnenia štandardov spravodlivého usporiadania vecí a nezneužívania práv niektorou sporovou stranou, dovoľávajúcou sa ochrany práv na úkor inej sporovej strany v procesnom postavení súpera v spore. Takéto správanie sa sporovej strany je prípadom potreby použitia úpravy § 257 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd uzatvára, že rozdelenie pohľadávky žalovateľnej len v jednom konaní do viacerých konaní má za následok neúčelnosť trov konania na právnej službe advokáta prezentovaných paušálnymi náhradami (§ 16 ods. 3 Vyhlášky), cestovnými náhradami (§ 16 ods. 4 Vyhlášky v spojení so zákonom číslo 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších zmien a doplnení) i náhradami advokáta za stratu času (§ 17 Vyhlášky) vo viac než v jednom konaní, a že okolnosť nepriznania príslušných čiastkových položiek požadovanej náhrady trov konania ešte ani v jednom konaní je povinná preukazovať sporová strana s právom na náhradu, na ktorej uvedená neúčelnosť nastala s tým, že pokiaľ to sporová strana v tomto konaní nepreukázala, náhrada trov konania sa jej neprizná (tu pozri aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 7 Cdo 31/2016). Nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal, že v ostatných konaniach si neuplatňuje paušálne náhrady, cestovné náhrady a náhrady za stratu času, ako aj zohľadniac rovnakú mieru úspechu oboch strán v odvolacom konaní (§ 255 ods. 2 a § 396 ods. 1 a 2 CSP), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o trovách tohto konania postupom podľa § 388 CSP vo výroku III. zmenil, a to spôsobom uvedeným vo výroku II. tohto rozhodnutia.

18. S ostatnými námietkami sporových strán sa odvolací súd ako nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, nakoľko podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).